

Torontó – csak egy hívás...

Lassanként nálunk is megszokott „bútordarabbá” lesz a telefon

BERECZKI KÁROLY

Nyíracsad (HBN) – Kellemes karácsonyi meglepetésnek is felfoghatták Nyíracsad és Nyírmártonfalva telefon-előfizetői azt, hogy december 22-én és 23-án üzembe helyezték Nyíracsadon azt az 1200 vonalas kapacitású digitális központot, amelynek révén 260 acsádi és 76 nyírmártonfalvi házból immár telefonon hívható a világ legtávolabbi pontja is.

– Mi már csak Torontót szeretnénk felhívni, vagy végre ők is hívhatnak minket közvetlenül – mondja kissé ünneplés hangléttel Hudácskó Mihályné, Ilonka néni a Kolozsvári út 3. alatti házban. Az asztalon már ott található a mini telefonlista, amelyikből kibetűzőm a Hudácskó lakás számát is. A lista mellett a tájékoztató is: 400 forint lesz ezután a havi előfizetési díj. – Nem kevés, de hát az idén már a gázt úgysem kötjük be, majd csak jövőre – vonja meg a vállát Ilonka néni, s máris benne vagyunk a család mindennapjaiban:

– A családuk egy része már régóta Torontóban él. Múlt héten beszéltem Marika lányommal. Jelezttem neki, hogy minket is bekapcsolnak a nemzetközi hálózatba. Majd megirom neki a telefonszámot és biztosan felhív. K nekünk a hívás egy kicsit sokba kerülne... A húgomnak az apósa már 1926-ban kiment Kanadába. Ott sikerült neki beilleszkedni, és kicsábította a húgomékat is. Aztán követte őket az öcsém 1957 januárjában. Azelőtt nem sokkal szerelt le, itthon már nem találta a helyét. Olyanok voltak a viszonyok, hogy „ha nem lopunk, cserélünk, mégis nehezen élünk” – neveti el magát Ilonka néni, s mintha szépnék is találná az akkori kellemetlen emlékeket. – Aztán a kisebbik lányom, Marika. Kétszer kilátogattak Kanadába, harmadszorra már nem jöttek vissza. Mit tehettem volna? Bár nem értettem egyet vele, s én soha el nem mentem volna, a gyermekem boldogulása útjába nem állhattam. Vagy hat évvel ezelőtt mi is kint jártunk. Éppen akkor született Marika kisfia. Mi már csak hazajöttünk, itthon van két uno-

kánk, azoknak is szükségük van nagyszülőkre.

Kicsit elfutja szemét a bánat. Alig merek kérdezni is. Aztán Ilonka néni mondja, mintha könnyebb lenne az emlékek elviselése kibeszélve. – Látja, ott a képen a fiam. 1974. július 24-én kocsi-
val ment be Debrecenbe. Utközben durrdéftet kapott, felborult és másnap meghalt... Huszonnégy éves volt. Aztán 1979. február 14-én, szerencsétlen baleset következtében meghalt a nagyobbik lányom is. Négyéves kisfiú és hat hónapos kislány csecsemő maradt utána... A vóm újránősült, de most is egy család vagyunk. Az akkori kisfiú most katona, nemrég írt levelet.

Ahogy ilyenkor szokás: jó nagyokat hallgatunk, s lassan búcsúzokodok is.

Talán ez volt az utolsó ellenőrzés a központ üzembehelyezése előtt
Fotó: F. Szilágyi Imre

A nyíracsádi posta udvarán szerény kis épületben rendezték be a digitális „agyközpontot”. Javában folyt itt még a munka ottjártamkor. Aszszonyrész és Buzita nyilvános telefonállomásait szerelték éppen. Nagy László, a Matáv üzemvezetője tájékoztat arról, hogy december 23-án délelőtt már az utolsó előfizető is bekapcsolták az automata hálózatba. Elmondja, hogy a szerelőcsoport – Katona Gábor fővállalkozó, Szász Béla építésvezető, Tóth László és Lévai Sándor kábelszerelők – emberfeletti munkát végeztek azért, hogy a megadott időre Nyíracsadot és Nyírmártonfalvát bekapcsolják a hálózatba. December 22-re virradóra hajnali fél négyig dolgoztak azon, hogy beszereljék az utolsó kábelkötéseket. A debreceni Matáv-központban is lázasan

folyt a munka: a szakemberek, mérnökök elvégezték a pontos számítógépprogram-feltöltéseket és 1994. december 22-én délelőtt kilenc órakor Nyíracsadot bekötötték az automata telefonhálózatba.

Az ígéret az, hogy jövő január végéig újabb 600 előfizetőt kötnék be a hálózatba. Értethető, ha Katona Béla, a nyíracsádi postahivatal vezetője önfeledten jókedvű: – Csak-hogy megérhettük ezt a napot – mondja örömmel, és marasztalna akár estig is.

Alig fakuló, másfél éves emlék tolakszik elő bennem. Amikor beindult a Táj-Kép, azt a feladatot kaptam, hogy Nyírmártonfalváról telefonon érdeklődjek néhány hír után. Nos, annak rendje s módja szerint felhívtam a falut a központot át, s miután négy óra múlva sem kapcsolták, kocsi-

ba ültem s kimentem a közsébe.

Most bekopogtam a polgármesteri hivatalba, gratulálni az automata telefonhálózat-hoz. A titkárnő suttogva mondta, hogy éppen akkor tartja első ülését az újonnan választott önkormányzati képviselő-testület. – Sebaj – mondtam –, majd beszólok telefonon. S valóban, a szerkesztőségbe való visszatértemkor könnyedén tárcsáztam a 207-014-es számot, és kellemes berregés után csakhamar jelentkezett a nyírmártonfalvi polgármesteri hivatal. Rövid gondolkodás után fölhívtam Nyíracsadon a Hudácskó-lakást is. – Nahát, működik – hallottam Ilonka néni öröms hangját, s ezek után már csak annyi maradt, hogy boldog új évet kívánjunk egymásnak.